

Wojciech Kuczkowski, Piotr Olszewski

Orle, gm. Mrocza, woj. bydgoskie.
Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 20, 68

1986

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MOKRE, gm. Zamość
woj. zamojskie
Stanowisko 1

patrz
wczesne średniowiecze

NADKOLE, gm. Łochów
woj. siedleckie
Stanowisko 1

patrz
okres wpływów rzymskich

NIECHMIROW-MAŁA WIEŚ, gm. Burzenin-Konopnica
woj. sieradzkie
Stanowisko 1 /74-75/

patrz
epoka brązu

ORLE, gm. Mrocza
woj. bydgoskie
Stanowisko 1

Muzeum Okręgowe
w Bydgoszczy

Badania prowadził mgr Wojciech Kuczkowski przy współpracy mgr. Piotra Olszewskiego. Finansowało Biuro Badań i Dokumentacji Zabytków oraz Muzeum Okręgowe w Bydgoszczy. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko kultury wschodniopomorskiej z okresu halstackiego oraz szkieletów z XI - poł. XII wieku.

Cmentarzysko zlokalizowane na płaskim, zalesionym wzniesieniu uległo znacznemu zniszczeniu na skutek pobierania żwiru. W zachowanej północno-wschodniej części wzniesienia odkryto 4 groby szkieletowe, o różnym stopniu zniszczenia. Na szczególną uwagę zasługuje grób nr 24. Szkielet zorientowany na osi E-W uległ częściowemu zniszczeniu. W odległości ok. 2 cm od zachwy, poprzecznie do osi szkieletu, umiejscowiony był żelazny półkosek, ostrzem skierowany w kierunku zachodnim. Przy kościach lewej ręki szkieletu, na wysokości dolnej części miednicy znajdowały się 3 fragmenty silnie skorodowanego przedmiotu żelaznego - grotu strzały [?]. W grobie szkieletowym 23, odkryto przedmiot wykonany z drewna, brązu i skóry [?]. Zły stan jego zachowania utrudnia określenie jego pierwotnej funkcji. W oparciu o dotychczasowe wyniki badań stwierdzić można, że cmentarzysko użytkowane było w okresie halstackim i w okresie wczesnego średniowiecza - XI do poł. XII wieku.

Badania zostaną zakończono w następnym sezonie badawczym.

PALUCHY, gm. Stenawa
woj. przemyskie
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

PILĄG, gm. Morąg
woj. olsztyńskie
Stanowisko 1

Muzeum Warmii i Mazur
w Olsztynie

Badania prowadził mgr Mirosław Hoffman. Finansowało MWM w Olsztynie. Pierwszy i ostatni sezon badań. Kurhan kultury kurhanów zachodniobałtyjskich.

Kurhan stanowił najprawdopodobniej element cmentarzyska składającego się z kilku obiektów tego typu. Notatka w literaturze głosi, że u schyłku ubiegłego wieku kurhany w Pilągu były już zniszczone, a pozostałości ich w 1897 r. przebadał Bezenberger.

Badany kurhan rysował się w terenie jako regularne, kołiste w planie wyniesienie o średnicy 11 m i maksymalnej wysokości 1,2 m. W południowym skraju centralnej partii kurhanu znajdowało się, wydłużone po linii wschód-zachód, wgłębienie, stanowiące pozostałość wkopu grobowego. Jednowarstwowy piasek kamienny wystąpił jedynie w południowej partii kurhanu oraz na jego zachodnim, północno-zachodnim i wschodnim krańcu. Pod południowo-zachodnim skrajem wkopu odkryto in situ dwa uszkodzone pochówki popielnicowe, przy czym jedna z popielnic przykryta była misą odwróconą do góry dnem. Większość zabytków ruchomych wystąpiła w obrębie wkopu /fragmenty naczyń i przepalone ułamki kości/. W południowej partii kurhanu, w obrębie piasku kamiennego odkryto fragmenty co najmniej dwóch mis.

Wstępna analiza pozyskanej w trakcie badań ceramiki wskazuje, że dominują liczne naczynia płaskodenne, często zaopatrzone w ucha.

Większość danych przemawia za przypuszczeniem, że do budowy kurhanu wykorzystano naturalne wyniesienie terenu.

Po zakończeniu badań obiekt zrekonstruowano.